

Arrest

nr. 197 663 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat (i) een aantal vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde problemen met zijn vader en met diens schuldeisers aantasten, (ii) verzoeker hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betwist thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering uit de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: "Zelfs indien u aannemelijk had gemaakt dat u daadwerkelijk problemen kende met uw vader en diens schuldeisers, dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor deze door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers in Albanië nooit klacht te hebben neergelegd tegen uw vader (CGVS, p. 10) of tegen zijn schuldeisers die u belaagden (CGVS, p. 13). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u schrik had (CGVS, p. 10, 14), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U bent weliswaar

minderjarig, maar van iemand die op internet informatie kan vinden over buitenlandse asielinstanties (CGVS, p. 10) kan redelijkerwijs ook worden verwacht dat hij ertoe in staat is zich tot de lokale politie te wenden. Overigens heeft ook uw moeder, voor zover u weet, nooit klacht ingediend tegen uw vader (CGVS, p. 10). In dit kader dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politieeenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. Voor minderjarigen kan voorts nog opgemerkt worden dat uit de informatie blijkt dat, hoewel er meer middelen nodig zijn en er zeker en vast verbeterpunten zijn, mechanismen bestaan ter bescherming van kinderen en dit zowel op centraal als lokaal niveau. De inspanningen om kinderen te beschermen en kinderrechten te promoten zijn in het bijzonder de laatste jaren positief geëvolueerd. Zo is het aantal Child Protection Unit's (CPU) geëvolueerd van 16 in 2010 tot een aantal van 196 in 2015. Uit het nationaal rapport over de situatie van kinderrechten in Albanië blijkt overigens dat er in Shkodër, waarvan u afkomstig bent, een CPU aanwezig is. Er is daarenboven ook een nationale kinderplichtlijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/ echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft

uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerm minst het geval is.

Verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat "hij was niet alleen bang om een klacht in te dienen maar kreeg het ook niet over zijn hard om dergelijke klacht in te dienen" (sic.), ontkent niet in Albanië met betrekking tot zijn beweerd e problemen met zijn vader en met diens schuldeisers nooit een klacht te hebben ingediend bij de Albanese politie, noch op een andere manier hulp en/of bescherming te hebben gezocht bij de Albanese autoriteiten. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoeker wendde zich evenmin, uit zijn verklaringen blijkt nergens het tegendeel en hij maakt het ook niet concreet aannemelijk, tot een van de verschillende verenigingen of vluchthuizen die zich bekommeren om slachtoffers van huiselijk geweld en/of een van de Child Protection Units (CPU), en hij deed ook geen beroep op andere beschermingsmechanismes die er blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier zowel op lokaal als centraal niveau zijn, zoals bijvoorbeeld de nationale kinderplichtlijn.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, doch integendeel. Hij toont allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn vader en met diens schuldeisers aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De algemene stellingen in het verzoekschrift dat "Bovendien zijn de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief" en dat "Verder kan verzoeker zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden (...)" berusten derhalve, gelet op verzoekers nalaten in zijn land van herkomst zijn problemen bij de politie te hebben aangekaart en aangeklaagd en/of op andere wijze bij de autoriteiten en/of elders hulp en/of bescherming te hebben gezocht, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en missen derhalve elke grondslag en alle ernst.

Uit niets blijkt bijgevolg en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerd e problemen met zijn vader en met diens schuldeisers, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn problematiek geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar de (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. huiselijk geweld, de situatie van en bescherming van kinderen en kinderarbeid in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij door het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor nooit werd verwittigd dat er enige twijfel was aan haar relaas. Verzoekende partij is van oordeel dat, gelet op haar leeftijd, deze twijfel door de protection officer diende gemeld te worden. Zij is dan ook van mening dat er verder onderzoek noodzakelijk is aangezien verschillende aspecten van de ongeloofwaardigheid uitgeklaard dienen te worden. Verzoekende partij vervolgt dat de vragen die gesteld werden niet altijd even precies zijn en zoals dit is bij minderjarigen, indien er geen vraag wordt gesteld wordt er ook geen antwoord of informatie gegeven. Dit is bijvoorbeeld het geval met betrekking tot het bedrag dat haar vader verschuldigd is. Verzoekende partij verwijst voorts als voorbeeld van de beperkte vraagstelling naar p. 10 van het gehoorverslag. Zij licht dienaangaande toe dat wanneer er de vraag wordt gesteld of er een mogelijkheid is om bescherming te krijgen, zij antwoordt: *“Dat weet ik niet.”* Daar wordt niet verder op ingegaan en de vraag stelt zich dan ook *“wat weet hij niet?”* Verzoekende partij is in Gent geboren en ging er van uit dat zij hier in Gent zou geholpen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet concreet in op de grond in de beschikking, doch beperkt zich tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het opnieuw aanhalen van in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten.

Zo laat verzoekende partij geheel de grond uit de beschikking ongemoeid, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen, waar het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker betwist thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering uit de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: “Zelfs indien u aannemelijk had gemaakt dat u daadwerkelijk problemen kende met uw vader en diens schuldeisers, dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor deze door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle*

redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers in Albanië nooit klacht te hebben neergelegd tegen uw vader (CGVS, p. 10) of tegen zijn schuldeisers die u belaagden (CGVS, p. 13). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u schrik had (CGVS, p. 10, 14), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U bent weliswaar minderjarig, maar van iemand die op internet informatie kan vinden over buitenlandse asielinstanties (CGVS, p. 10) kan redelijkerwijs ook worden verwacht dat hij ertoe in staat is zich tot de lokale politie te wenden. Overigens heeft ook uw moeder, voor zover u weet, nooit klacht ingediend tegen uw vader (CGVS, p. 10). In dit kader dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politie en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politieeenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. Voor minderjarigen kan voorts nog opgemerkt worden dat uit de informatie blijkt dat, hoewel er meer middelen nodig zijn en er zeker en vast verbeterpunten zijn, mechanismen bestaan ter bescherming van kinderen en dit zowel op centraal als lokaal niveau. De inspanningen om kinderen te beschermen en kinderrechten te promoten zijn in het bijzonder de laatste jaren positief geëvolueerd. Zo is het aantal Child Protection Unit's (CPU) geëvolueerd van 16 in 2010 tot een aantal van 196 in 2015. Uit het nationaal rapport over de situatie van kinderrechten in Albanië blijkt overigens dat er in Shkodër, waarvan u afkomstig bent, een CPU aanwezig is. Er is daarenboven ook een nationale kinderschulp lijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/ echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt

verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerm minst het geval is.

Verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat "hij was niet alleen bang om een klacht in te dienen maar kreeg het ook niet over zijn hard om dergelijke klacht in te dienen" (sic.), ontkent niet in Albanië met betrekking tot zijn beweerdde problemen met zijn vader en met diens schuldeisers nooit een klacht te hebben ingediend bij de Albanese politie, noch op een andere manier hulp en/of bescherming te hebben gezocht bij de Albanese autoriteiten. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoeker wendde zich evenmin, uit zijn verklaringen blijkt nergens het tegendeel en hij maakt het ook niet concreet aannemelijk, tot een van de verschillende verenigingen of vluchthuizen die zich bekommeren om slachtoffers van huiselijk geweld en/of een van de Child Protection Units (CPU), en hij deed ook geen beroep op andere beschermingsmechanismes die er blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier zowel op lokaal als centraal niveau zijn, zoals bijvoorbeeld de nationale kinderplichtlijn.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, doch integendeel. Hij toont allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn vader en met diens schuldeisers aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De algemene stellingen in het verzoekschrift dat "Bovendien zijn de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief" en dat "Verder kan verzoeker zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden (...)" berusten derhalve, gelet op verzoekers nalaten in zijn land van herkomst zijn problemen bij de politie te hebben aangekaart en aangeklaagd en/of op andere wijze bij de autoriteiten en/of elders hulp en/of bescherming te hebben gezocht, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en missen derhalve elke grondslag en alle ernst.

Uit niets blijkt bijgevolg en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerdde problemen met zijn vader en met diens schuldeisers, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn problematiek geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar de (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. huiselijk geweld, de situatie van en bescherming van kinderen en kinderarbeid in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande. Waar zij op algemene wijze kritiek uit op de vraagstelling tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, als zouden de vragen die gesteld werden niet altijd even precies zijn en de vraagstelling te beperkt en niet verregaand/gedetailleerd genoeg zijn geweest, zijn dergelijke algemene en vage kritische uitlatingen geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekende partij met betrekking tot haar problemen beroep kan doen op haar nationale autoriteiten, minstens zij het tegendeel niet aantoon. Bovendien dient met betrekking tot de kritiek van verzoekende partij omtrent de vraagstelling van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekende partij hierover niet de minste opmerking formuleerde tijdens of op het einde van haar verhoor op het Commissariaat-generaal. Haar

raadsman en voogd die haar vergezelden, maakten hiervan evenmin gewag. Verzoekende partij gaf daarentegen zelfs expliciet aan, toen de commissaris-generaal haar op het einde van het verhoor uitdrukkelijk vroeg of ze alle redenen goed had uiteengezet waarom ze niet naar haar land kan terugkeren, dat ze alles goed had kunnen vertellen -“*Ik heb niks anders nee, dank u dat u mij gehoord hebt*”- en alle vragen en de tolk goed had begrepen (gehoorverslag CGVS d.d. 19 mei 2017, p. 16).

Verzoekende partij had daarenboven de mogelijkheid om in haar verzoekschrift -bijvoorbeeld met betrekking tot de vraag van de commissaris-generaal of er een mogelijkheid is om bescherming te krijgen, welke zij kort onwetend beantwoordde- omstandig, concreet en uitgebreid haar argumenten toe te lichten en opmerkingen te formuleren betreffende de bevindingen/vraagstelling van de commissaris-generaal. Ze brengt in haar verzoekschrift, zoals in de beschikking d.d. 11 september 2017 wordt vastgesteld, evenwel geen concrete elementen en argumenten aan die de motivering in de bestreden beslissing aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië in een ander daglicht weten te plaatsen en slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat het haar in Albanië aan nationale bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet ontbeert.

In zoverre het betoog van verzoekende partij ter terechtzitting -waarbij, bij monde van haar raadsman, onder meer wordt aangevoerd dat verzoekende partij door het Commissariaat-generaal tijdens haar gehoor nooit werd verwittigd dat er enige twijfel was over haar relaas, maar de protection officer dit evenwel diende te melden, en geopperd dat verder onderzoek noodzakelijk is aangezien verschillende aspecten van de ongeloofwaardigheid dienen uitgeklaard te worden- betrekking heeft op de geloofwaardigheid van het relaas, vermag dit geen ander licht te werpen op het voorgaande. Immers, daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij ingeroepen problemen met haar vader en diens schuldeisers blijkt uit niets, zo werd eerder vastgesteld en verzoekende partij toont het tegendeel niet aan, en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot die problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Overigens bestaat er geen enkele wettelijke verplichting die van de commissaris-generaal vereist dat hij alvorens een negatieve beslissing te nemen de verzoekende partij moet confronteren met zijn bevindingen en besluit, ook niet voor minderjarigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal (ertoe) de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekende partij kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat haar verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. X; RvS, 18 maart 2005, X en RvS 11 juli 2012, nr. X (c)).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij in Gent is geboren en er van uitging dat zij hier in Gent zou geholpen worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 september 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS